

[Ebba Strange]

menter ind i sagen, og på den baggrund har vi ladet os overbevise om, at en kommissionsdomstol nok ville være det rigtige for at få sagen belyst til bunds. Vi tør nemlig godt blive klogere hen ad vejen og ændre standpunkt. Og det vil jeg håbe der er andre der tør i løbet af debatten i dag.

Bjørn Elmquist (V):

Venstre kan ikke støtte dette beslutningsforslag om at nedsætte en kommissionsdomstol vedrørende administrationen af udlændingeloven for så vidt angår en række familiesammenføringsansøgninger fra tamilske flygtninge. Forklaringen på, at vi afviser forslaget, er, at vi mener, at hele denne sag er tilstrækkeligt belyst og har fået de nødvendige følger.

Der foreligger en grundig redegørelse af 1. marts d.å. fra ombudsmanden. Han har gennemgået akterne i administrationen, og han har foretaget sin vurdering. Det er i den forbindelse, han fastslår, at der er handlet overordentlig kritisabelt. Med hensyn til, hvad dette udtryk betyder, og hvor det befinder sig på ombudsmandens, om jeg så må sige, karakterskala, og med hensyn til udlægningen af, hvorledes Folketinget og regeringen har modtaget ombudsmandens redegørelse, kan jeg i det hele henvise til statsministerens indlæg for lidt siden.

I Venstre har vi hele tiden beflittet os på ikke at lade Retsudvalget eller andre blive en slags overombudsmand ved at gå ind i ombudsmandens redegørelse eller i dele deraf. Redegørelsens alvorlige kritik har regeringen noteret sig og taget til efterretning.

En del af hele den omfattende debat om denne sag har såmænd drejet sig om, hvad der ligger i ordene »tage til efterretning«. Jeg siger »såmænd«, for jeg har ærlig talt haft svært ved at forstå, hvordan udtrykket »tage til efterretning« skulle kunne misforstås. Jeg har hele tiden sagt, at det naturligvis betyder, hvad også det udsagnsord, som navneordet er bygget over, betyder, nemlig at »rette sig efter«.

Statsministeren har også i sit indlæg i dag endnu en gang bekræftet det. Han sagde:

»Det vil sige, at den . . . « – og det var kritikken – » . . . retter regeringen sig efter, den vil være normgivende i eventuelle tilsvarende sager.«

Med hensyn til de pågældende ansøgninger, som ombudsmandens redegørelse konkret om-

handler, er administrationen også rettet ind herefter. Det skete allerede i januar d.å.

Med hensyn til ansvaret kan ingen med rette hævde, at man har forsøgt at smyge sig udenom. Under et samråd i Retsudvalget den 14. marts d.å. sagde statsministeren:

»Beslutningen om at foretage nedprioritering af familiesammenføringsansøgningerne blev truffet af den tidligere justitsminister. Der foreligger ikke nogen regeringsbeslutning om at ændre prioriteringen. Sagen har ikke været på dagsordenen i et ministermøde eller f.eks. koordinationsudvalgsmøde, men regeringen var naturligvis bekendt med justitsministerens beslutning, på samme måde som Retsudvalget var bekendt med justitsministerens beslutning, og på samme måde som befolkningen i øvrigt var bekendt med justitsministerens beslutning.«

I en pressemeddelelse af 12. april d.å. fra statsministeren hedder det:

»Ombudsmandens beretning indeholder en fyldig og fuldt tilstrækkelig beskrivelse af sagens problemer. Det tjener ikke noget rimeligt formål nu at etablere en ny undersøgelse, der skal omfatte afhøringer af snesevis af politikere og embedsmænd. Det ligger i sagens natur, at der under ingen omstændigheder vil være grundlag for at rejse sag eller på anden måde gøre ansvar gældende mod embedsmænd i denne sag. Det er nu engang den pågældende minister og regering, der bærer ansvaret for forvaltningen.«

Og oven i det har statsministeren så i dag fra Folketingets talerstol endnu en gang klart tilkendegivet, at ansvaret var regeringens og den daværende justitsministers.

Venstre afviser som sagt dette beslutningsforslag. Vi mener, sagen har fundet og bør finde sin afslutning med ombudsmandens redegørelse og de reaktioner, som statsministeren er fremkommet med.

Kirsten Jacobsen (FP):

Der er én person, som kan og bør roses i denne sag. Det er den tidligere justitsminister. Han skal roses, fordi han har administreret loven på en fornuftig måde, og det vil vi fra Fremskridtspartiet gerne sige ham tak for – også selv om vi skal være de eneste, der gør det.

Så er der en hel masse andre, som bør kritiseres. Imellem dem er bl.a. ombudsmanden. Vi